

Μετάφραση ποιημάτων του
Πιέρ Μαρσέλ Μονμορυ
από την ελληνίδα ποιήτρια
Μελίτα Τόκα-Καραχάλιου

Nizar Ali Badr alias Jabal Safoon compositions de pierres de Syrie

assemblage www.poesielavie.com

Pierre Marcel Montmory Éditeur

*Traduction des poèmes de
Pierre Marcel Montmory
par la poétesse grecque
Melita Toka-Karachaliou*

Μετάφραση ποιημάτων του
Πιέρ Μαρσέλ Μονμορυ
από την ελληνίδα ποιήτρια
Μελίτα Τόκα-Καραχάλιου

Pierre Marcel Montmory Éditeur
2020 - ISBN 978-2-924985-67-0
Montréal (Québec)-(514) 527 0917
www.poesielavie.com
poesielavie@gmail.com

*Traduction des poèmes de
Pierre Marcel Montmory
par la poétesse grecque
Melita Toka-Karachaliou*

Αν ο Ποιητής είναι συλλέκτης λέξεων, εικόνων, ιδεών, που τις προσαρμόζει στο χαρτί για να εκφράσει τον συλλογισμό του, τότε ο Pierre Marcel Montmory που λέει στο ποίημά του με τίτλο «Οι άνθρωποι πεινούν» ότι «οφείλω να βρω λόγια που πηγαίνουν στις πλατείες όπου συχνάζει η ζωή, εικόνες που παράγονται από την συναρμολόγηση των ήχων» δικαιώνεται.

Τον ποιητή P.M.Montmory δεν τον γνωρίζω προσωπικά. Συναντηθήκαμε στις σελίδες του εξαιρετου περιοδικού *Souffles*, Γαλλία, στο τεύχος που ήταν αφιερωμένου στα 100 χρόνια του "Dada". Μου έκανε εντύπωση η εκφορά του λόγου του με τον τρόπο του πολυδιάστατου σκεπτικιστή, του ευρηματικού καλλιτέχνη. Αυτόματα, χωρίς δεύτερη σκέψη άρχισα να μεταφράζω. Ο λόγος του, το δομικό του υλικό, για να υφάνει, να κτίσει τα ποιήματά του είναι απλός, πολυδύναμος, με έντονη δηκτικότητα. Και είναι αποτέλεσμα μιας εύστοχης πνευματικής διαδικασίας, πράγμα που του επιτρέπει να μεταγγίσει στα κείμενα του την λιτότητα, με την τολμηρή συμπερίληψη κοινών, απλών λέξεων, οι οποίες αποκτούν μια αύξουσα δυναμική. Έτσι εμπεδώνεται η αξία της σημασίας τους μέσα στο κείμενο.

Τα Ποιήματα του αποδεικνύουν έμπρακτα πως η Ποίηση δεν δομείται με βαρύγδουπες λέξεις. Εξάλλου αποτελεί απόδειξη πως όλες οι λέξεις είναι αξίες να συνθέσουν ένα ποίημα, όπως στην μουσική χρησιμοποιούνται όλες οι νότες για μία σύνθεση.

Με τον τρόπο αυτόν η Ποίηση έρχεται πιο κοντά σ' ένα ευρύτερο κοινό και έτσι κερδίζει και η Ποίηση και ο αναγνώστης. Επιπλέον η Ποίηση δεν είναι αποκομμένη από την ίδια τη ζωή.

Στο εργαστήρι του Σύμπαντος γνωρίζουμε πως διανύουμε την απόσταση της ζωής, που μας είναι ταγμένη μέσα στον άχρονο χρόνο, όπως μα λέει και ο Ν. Καζαντζάκης: «Από το χάος ερχόμαστε, στο χάος πηγαίνουμε, το μεσοδιάστημα το λέμε Ζωή».

Αν λοιπόν στον τροχό της ζωής ο Ποιητής, που ως άνθρωπος έχει πολύ υποφέρει, είναι έρμαιο του χρόνου, ωστόσο δεν παύει να είναι:

*Ερωτευμένος με τη ζωή
Γοητεύει τους ανθρώπους
Με την καρδιά του και τα μάτια του,
Με την φωνή του, που είναι όλο φωτιά
Για να φωτίσει τις νύχτες συνθέτει ποιήματα,*

μας λέει σε ένα ποίημα.

Αλλά για να αντέξει τα δεινά της ζωής που βιώνει και τη σιγουριά του θανάτου, που δεν ξεχνά κανέναν, υπάρχει το αντίδοτο, το μεγαλύτερο

συναίσθημα, η αγάπη. Αγάπη που τρέφει για τη φύση, για τα πουλιά, για τους ανθρώπους «τους φίλους του τα άνθη» όπως τους ονομάζει, αγάπη για τα παιδιά, γιατί και ο ίδιος νιώθει σαν παιδί: «ο Ποιητής είναι ένα παιδί» λέει.

Εάν και πουθενά η Ποίηση δεν κατάφερε να σταματήσει τον πόλεμο, δεν μπόρεσε να χορτάσει νηστικούς, έκανε όμως το καθήκον της: να μην αφήσει μόνο του τον άνθρωπο μπροστά στην προσωρινότητα της ύπαρξής του. Ο Λόγος και το Καθήκον της Ποίησης είναι να μιλά εξ ονόματος του άλλου. Και ο Ποιητής είναι ελεύθερος να υπερασπίζεται τις ιδέες του, να μάχεται γι' αυτές και να τις διαδίδει.

Μελίτα Τόκα-Καραχάλιου

PRÉFACE

Du livre de poèmes choisis

De Pierre Marcel Montmory

Traduit par Melita Toka Karachaliou

Si le poète est collectionneur de mots, des images, des idées - lesquels il adapte sur le papier pour exprimer sa réflexion, Pierre Marcel Montmory alors - qui dit dans son poème au titre 'Les gens ont faim' que : « Je me dois de trouver des paroles qui vont sur les places, dans les lieux de vie, les images produites par l'assemblage des sons » il obtient gain de cause.

Je ne connais pas en personne le poète. Nous nous sommes trouvés dans les pages de la revue renommée 'Souffles', France, dans le numéro qui était consacré au 'Dada' pour ses cents ans. L'expression de sa parole m'a impressionnée par la manière d'un sceptique multidimensionnel, de l'artiste trouveur. Automatiquement, sans deuxième pensée, j'ai commencé à traduire. Sa parole, son matériau structurel, pour tisser, pour composer ses poèmes est simple, polyvalent, avec une mordacité accentuée. Et c'est le résultat d'une procédure intellectuelle et cela lui permet de passer à ses textes la concision, avec l'inclusion hardie des mots ordinaires, simples, qui acquièrent une dynamique croissante. De cette manière s'assimile la valeur de leur signification dans le texte.

Ses poèmes prouvent par des faits que la Poésie ne se construit pas avec des mots pompeux. D'autre part, constituent preuve que tous les mots sont dignes de produire, de construire un poème, comme en musique s'utilise toutes les notes pour une composition. De cette manière la Poésie touche un public plus grand et ainsi gagne et la Poésie et le lecteur. En plus, la Poésie n'est pas amputée de la vie même.

Dans le laboratoire de l'Univers nous connaissons que nous parcourons la distance de la vie qui nous est promise dans le Temps

intemporel, comme le dit aussi notre N.Kazantzakis : « Nous venons du Chaos, nous allons au Chaos, la distance entre eux nous l'appelons Vie ». Si alors, à la roue de la Vie, le Poète, qui comme homme a beaucoup souffert, est à la dérive du temps, cependant il est :

*Amoureux de la vie
Il charme les humains
Avec son cœur et ses yeux
Sa voix qui porte le feu
Pour éclairer les nuits
Il fait la poésie*

Il nous dit dans un poème.

Mais pour supporter les maux de la vie qui vit et la certitude de la mort - qui n'oublie personne, il y a la réaction, le plus grand sentiment l'amour. Amour qui sent pour la nature, pour les oiseaux, pour les hommes « ses amis les fleurs » comme il les dit, amour pour les enfants parce que lui-même aussi se sent comme un enfant : « Le poète est un enfant », il dit.

Si et nulle part la poésie n'a pas réussi à arrêter une guerre, n'a pu assouvir des affamés, mais elle a fait son devoir : ne pas laisser l'homme seul devant le destin de son existence. La Raison et le Devoir de la Poésie est de parler au nom de l'autre. Et le Poète est libre de défendre ses idées, de combattre pour elles et de les répandre.

Melita Toka Karachaliou

Écrivain

Membre de l'Association des Écrivains de Thessalonique et des Écrivains Méditerranéens, France

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΕΙΝΟΥΝ

Οι άνθρωποι πεινούν, η ζωή καλεί, μένω με τον Κόσμο που εμπνέει αυτό που οφείλω να γράψω, οι Μούσες με οδηγούν αποκλειστικά και ο γραφέας που τελειοποιώ -σαν ένα εργαλείο, μεταφράζει με γράμματα με σύνταξη προσαρμοσμένη στο θέμα μου, μεταφράζει τον Κόσμο για τον κόσμο. Οφείλω σε μένα να βρω λόγια που πηγαίνουν στις πλατείες, σε μέρη όπου υπάρχει ζωή. Οφείλω σε μένα να συλλάβω την προσοχή διά των ήχων, τις εικόνες που παράγονται από την συναρμολόγηση των ήχων, τον συλλογισμό διά της αποκάλυψης του λέγειν, την κατανόηση του λόγου, που μου προσφέρθηκε ως χάρισμα, και με τα κατορθώματα που ανοίγουν όλους τους δυνατούς ορίζοντες στην περιέργεια και, τέλος, μέσα σ' αυτήν την στιγμιαία συναλλαγή, αυτή η αυθόρμητη δημιουργία της σχέσης μου με τον Κόσμο, να δίνει νόημα στο παρόν που μας έχει προσφερθεί στην αιωνιότητα ως το μόνο δώρο -ενός παραδείσου που ψάχνουμε όλοι να ιδιοποιηθούμε και λέω λοιπόν, εγώ τραγουδώ, ενώ η άμμος ρέει από τα χέρια μας, ενώ το νερό γεμίζει τα στόματά μας και η φωτιά καίει τις καρδιές μας, καθώς εμείς ξαναβρισκόμαστε επάνω στο εφήμερο ίχνος του κύκλου όπου εκφέρω λόγο, στον κόσμο του Κόσμου και όπου ο κόσμος ξαναγίνεται, ξαναδημιουργείται.

LES GENS ONT FAIM

Les gens ont faim, la vie appelle, je reste avec le monde qui inspire ce que je me dois d'écrire, les muses me guident exclusivement et le scribe que je perfectionne - comme un outil, traduit en lettres avec syntaxe appropriée à mon sujet, traduit le Monde pour le monde.

Je me dois de trouver des paroles qui vont sur les places, dans les lieux de vie. Je me dois de capter l'attention par les sons, les images produites par l'assemblage des sons, la réflexion par le déchiffrement du dire, la compréhension de la parole offerte en don, et avec des gestes qui ouvrent tous les horizons possibles à la curiosité et, enfin, dans cet échange momentané, cette création spontanée de ma relation au Monde, faire sens du présent qui nous est offert en éternité comme seul cadeau - d'un paradis que nous cherchons tous à nous approprier, et alors je dis, je chante, tandis que le sable coule de nos mains, que l'eau emplisse nos bouches et que le feu brûle nos cœurs, tandis que nous nous retrouvons sur la trace éphémère du cercle où je porte parole, au monde du Monde, et où le monde se refait.

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΕΙΧΑΝ ΦΤΕΡΑ

Είναι ένα όμορφο ποντίκι με γλυκό μουτράκι
Αλλά το πιο ωραίο επάνω του είναι η φωνή του

Η ζωή τρομάζει
Υπάρχουν τα γιατί και τα πώς
Πρέπει να τρώει κανείς κάθε μέρα
Σου κολλάνε μία σημαία
Σε υποτάσσουν σε ενδείξεις
Η τραγωδία μπορεί ν' αρχίσει

Ήταν πατριώτης
Υπηρετούσε τη χώρα του
Και προστάτευε τους άλλους
Επαινούσε την προσπάθεια
Δινόταν χωρίς να υπολογίζει
Δεν διέταζε κανέναν
Δεν υπάκουε σε κανέναν
Εξασκούσε το επάγγελμά του, του ανθρώπου
Και απολάμβανε μετά την σκληρή προσπάθεια
Να μην παραιτηθεί από τα όνειρά του
Να μην παραιτηθεί από τα όνειρά του

Για να πετύχει κανείς
Την ωραία ζωή
Είναι δύσκολο
Να το ξεχάσει δύσκολο
Να το ξεχάσει δύσκολο
Ρίξου στη δουλειά
Για να δώσεις κάτι καλό
Για να δώσεις κάτι καλό

Εάν υπήρξε ναύτης
Πάνω στη γέφυρα ενός караβιού
Τίποτα δεν είναι σίγουρο
Σιγοσφύριζε έναν σκοπό δαιμόνιο
Που ζάλιζε το κεφάλι της Ντία

Που ζάλιζε το κεφάλι της Ντία
Το ρουζ στα μάγουλα λέει
Θέλεις να σε βοηθήσω
Επιδεικνυε ένα πονηρό χαμόγελο
Και έλεγε αγκαλιάζοντας την
Θέλω πολύ
Θέλω πολύ

Τα μάτια τους σπινθηροβολούσαν από φωτιά
Το στόμα αναμμένο από δροσιά
Χαμογελούν
Χαμογελούν
Του κλέβει ένα φιλί
Στον αέρα της νύχτας
Η Ντία έδενε τα μαύρα της μαλλιά
Η χαμηλή της η φωνή ρύθμιζε το βάδισμα
Η κιθάρα αντιλαλούσε στον αέρα
Το τραγούδι της έρεε από το στόμα της

-Ντία η φλόγα
-Ντία η φωτιά που χορεύει

που χορεύει
που χορεύει
Αυτή η κωμωδία
Ποιητών που κατασκευάζουν
Αυτό που βλέπουν μέρα μεσημέρι
Άνετα χωρίς περιστροφές
Μιλούσανε για αγάπη
Για την αναζήτηση του ωραίου
Που χρησίμευε ως μοντέλο
Που χρησίμευε ως μοντέλο

Είναι ένα όμορφο ποντίκι με γλυκό μουτράκι
Αλλά το πιο ωραίο επάνω του είναι η φωνή του

LES OISEAUX AVAIENT DES AILES

C'est une belle souris au doux minois
Mais le plus joli chez elle c'est sa voix

La vie fait peur
Y a des pourquoi et des comment
Faut manger tous les jours
On se colle un drapeau
On se soumet à des signes
La tragédie peut commencer

Il était patriote
Il servait son pays
Et protégeait les autres
Il bravait l'effort
Se donnait sans compter
Ne commandait personne
N'obéissait à personne

Il faisait son métier d'homme
Et il jouissait après le rude effort
De n'avoir pas laissé tomber ses rêves
De n'avoir pas laissé tomber ses rêves

S'il avait été marin
Sur le pont d'un navire
Rien n'est sûr
Il sifflotait un air lutin
Qui faisait tourner la tête à Dihya
Qui faisait tourner la tête à Dihya
Le rouge aux joues elle dit
Tu veux que je t'aide

Il affichait un sourire malin
Et disait en l'embrassant
Je veux bien
Je veux bien

Leurs yeux pétillaient de feu
La bouche allumée de rosée
Ils souriaient
Elle lui volait un baiser
Au vent de la nuit

Dihya nouait ses cheveux noirs
Sa voix basse rythmait une marche
La guitare vibrait dans l'air
La chanson coulait de sa bouche

- Dihya la flamme
- Dihya le feu qui danse

Qui danse
Qui danse

Cette comédie
Des poètes qui fabriquent
Ce que l'on voit en plein jour

Sans complexe ni détour
Ils parlaient d'amour
De la quête du beau
Qui servait de modèle
Qui servait de modèle

C'est une belle souris au doux minois
Mais le plus joli chez elle c'est sa voix

ΝΤΙΑ

(αφιερωμένο στις γυναίκες του Μαγκρέμπ*)

Ο αέρας μέσα στο πέπλο της ξεγυμνώνει τα όνειρά της
Το βιαστικό της βήμα είναι μια φυγή μπροστά
Γιατί ποτέ σ' αυτή τη Γη δεν υπάρχει ανάπαυλα
Ποτέ η Αρς δεν απελευθερώνει την παιδική της επιθυμία

Η επική θάλασσα κυλάει τους κυματιστούς γοφούς της
Η Ντία τραγουδά στον εαυτό της για να μην κλάψει
Τα ερείπια που η κοιμισμένη της καρδιά είναι θαμμένη
Μέσα στις ζεστές στάχτες από νύχτες πίκρας

Η πνοή του Αιόλου την κουβαλά επάνω στο φτερό της
Θα ήθελα αλλά δεν μπορώ να περπατήσω μαζί της
Πάνω στο χώμα των καλοκαιριών μου αναστενάζω πληγωμένος
Οι φυλακές μου έχουν το πρόσωπο μαυροκαπνισμένο

Το αλμυρό νερό απ' όλα τα δάκρυα της βροχής
Θα πλύνουν όλες τις πληγές της ημέρας
Μέσα στον κόκκινο ουρανό τ' αστέρια λάμπουν για
Το τέλος των γκρίζων δυσκολιών μέσα στην βαθιά νύχτα

Η Ντία σκυμμένη πάνω στο βήμα της, διαβαίνει τον ορίζοντα
Ο αέρας μέσα στο πέπλο της, τής τραγουδά ένα τραγούδι
Νανούρισμα γι' αυτές που είναι ήδη χήρες
Και εξαιτίας του πολέμου και από τρομερές διαδικασίες

Ο αέρας μέσα στο πέπλο της ξεγυμνώνει τα όνειρά της
Το βιαστικό βήμα της είναι μια φυγή μπροστά
Γιατί ποτέ πάνω σ' αυτήν τη Γη ανάπαυλα δεν υπάρχει
Ποτέ η Αρς δεν απελευθερώνει την παιδική της επιθυμία

**Μαγκρέμπ: ονομασία για τις βορειοαφρικανικές χώρες*

DIHYA

(Poème dédié aux femmes du Maghreb)

Le vent dans son voile dénude ses rêves
Sa marche pressée est une fuite en avant
Car jamais sur cette Terre il n'y a de trêve
Jamais l'Arche ne délivre son désir d'enfant

La mer épique roule ses hanches d'écume
Dihya chante en elle pour ne pas pleurer
Les ruines où son cœur dormant est enterré
Dans les cendres chaudes des nuits d'amertume

Le souffle d'Éole la porte sur son aile
Je voudrais mais ne peux marcher avec elle
Sur le sol de mes étés je gémis blessé
Mes gardiens ont le visage noir fumée

L'eau salée de toutes les larmes de pluie
Laveront-elles toutes les blessures du jour
Dans le ciel rouge les étoiles brillent pour
La fin des fins blêmes tout au fond de la nuit

Dihya courbée sur sa marche franchit l'horizon
Le vent dans son voile lui chante une chanson
Berceuse pour celles qui sont déjà veuves
Et de guerre et de terribles épreuves

Le vent dans son voile dénude ses rêves
Sa marche pressée est une fuite en avant
Car jamais sur cette Terre il n'y a de trêve
Jamais l'Arche ne délivre son désir d'enfant

ΦΕΥΓΩ

Η καρδιά μου ήθελε να μείνω
Αλλά εγώ οφείλω να φύγω
Να φύγω για να ξεφύγω
Απ' την συνήθεια
Να φύγω για να μαζέψω
Την μοναξιά
Όταν η καρδιά σου θέλει να με ακολουθήσει
Κι εσύ οφείλεις να μείνεις
Να μείνεις από καθήκον
Είσαι υποταγμένος (η)
Να μείνεις για να ξαγρυπνάς
Με τα φαντάσματα
Όταν δεν υπάρχει πια τίποτα να κάνεις
Παρά να μείνεις ακίνητος
Χωρίς σταματημό η γη
Θάβει τα όνειρά μας
Όταν ο αγώνας είναι το έργο
Μπορείς να μείνεις πολύν καιρό
Είναι λίγο από αιωνιότητα που κάνει φτερά
Όταν εγώ θα ήθελα να μείνεις
Κι εσύ οφείλεις να φύγεις
Φύγε
Έχε εμπιστοσύνη
Και κυρίως μην ξεχνάς
Πως γεννήθηκες καλός (η)

PARTIR

mon cœur voudrait rester
mais je dois partir
partir pour fuir
l'habitude
partir pour cueillir
la solitude
quand ton cœur veut me suivre
et que tu dois rester
rester par devoir
être soumis(e)
rester pour veiller
des fantômes
quand il n'y a plus rien à faire
qu'à rester immobile
sans arrêt la terre
ensevelit nos rêves
quand la lutte est l'ouvrage
tu peux rester longtemps
c'est un peu d'éternité qui s'envole
quand je voudrais que tu restes
et que tu dois partir
parts
aie confiance
et surtout n'oublies pas
que tu es né(e) bon(ne)

ΦΤΩΧΗ Η ΠΟΙΗΣΗ

1.

Η μούσα είναι μια δημόσια κόρη
Γι' αυτήν γράφουν ικεσίες
Εναντίον της καλούν τους μπάτσους

Η μούσα δεν πουλιέται, χαρίζεται
Δεν περνιέται για μαντόνα
Ξέρει να ξεσηκώνει τους ανθρώπους

Εάν περνάς από την γέφυρα των τεχνών
Θα την δεις στο μπράτσο της τύχης
Αυτός ο ταλαντούχος αργόσχολος επαίτης

Χαμηλώνει τα μάτια στο πέρασμά του.
Ο ποιητής που θεωρείται σοφός
Έχει την καρδιά του μοναδική αποσκευή

Η μούσα εμπνέει την πονηριά
Στο ανθρώπινο όν που εκμεταλλεύονται
Και του οποίου απόγνωση ξεσπά

Η μούσα διασκεδάζει με το να χορεύει
Όταν ο ποιητής έχει βρει
Το ψωμί της ημέρας

Η μούσα παραμένει μικρή
Κομψή, φθισική
Στο μπράτσο των φτωχών τύπων

2.

Κάτω από την γέφυρα των τεχνών
Το βρώμικο νερό κύλησε
Από τον εφιάλτη
Του τελευταίου μοναχικού

Η μούσα δεν είναι πια εκεί
Για να οδηγήσει τον πλανημένο
Εκεί απ' ότι μία πόρνη
Για πελάτες ματσωμένους

Η μούσα θα ξανάρθει
Όταν θα έχω πληρώσει
Τα χρέη μου στον Άλλο κόσμο
Θα έρθω να χασομερώ

Επάνω στην γέφυρα των τεχνών
Με τον εαυτό μου
Δεν θα είμαι πια στενοχωρημένος
Μια φορά εκεί κάτω

Η μούσα βλέποντας με στο νερό
Θα με πνίξει μες στα χέρια της
Όπου θα πλέει το καπέλο μου
Η πονηριά θα με σώσει

Για μια μούσα ανάλαφρη
Σαν το φτερό του ανέμου
Έγραψα αυτόν τον σκοπό
Φτύνοντας στο χώμα

Μούσα της κακομοιριάς
Πονηριά του νερού
Η πείνα δεν έχει παρά μόνο
Μαχαίρια

PAUVRE LA POÉSIE

1.

La muse est une fille publique
Pour elle on écrit des suppliques
Contre elle on appelle les flics

La muse ne se vend pas elle se donne
Elle ne se prend pas pour une madone
Elle sait soulever les hommes

Si tu passes sur le pont des Arts
Tu la verras au bras du hasard
Ce gueux valeureux traînard

Il baisse les yeux sur son passage
Le poète qui s'ignore sage
A son cœur pour seul bagage

La muse inspire la ruse
À l'être humain qu'on abuse
Et dont la détresse fuse

La muse s'amuse à danser
Quand le poète a trouvé
Le pain de la journée

La muse reste petite
Élégante phtisique
Au bras des pauv' types

2.

Sous le pont des Arts
L'eau sale a coulé
Depuis le cauchemar
Du dernier esseulé

La muse n'est plus là
Pour guider l'égaré
Y plus qu'une catin
Pour clients argentés

La muse reviendra
Quand j'aurai payé
Mes dettes à l'Au-delà
Je viendrai musarder

Sur le pont des Arts
Tout seul avec moi
Je n'aurai plus l'cafard
Une fois en bas

La muse me voyant à l'eau
Me noiera dans ses bras
Où flottera mon chapeau
La ruse me sauvera

Pour une muse légère
Comme la plume de l'air
J'ai écrit cet air
En crachant par terre

Muse de misère
Ruse de l'eau
La faim n'a guère
Que des couteaux

ΓΙΑ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ

Όταν θα έρθω στο σπίτι σου θα χαμογελώ
Και συ θ' ανοίξεις διάπλατα την πόρτα σου όταν
Θα ακούσεις μόνο αυτό που
Είμαστε είκοσι χρόνια ονειρεμένα

Θα ήθελα να σου πω πως σ' αγαπώ
Αλλά είσαι τόσο μακριά, θαρραλέα,
Τα στάχια ωριμάζουν στην πόρτα μου
Είμαστε είκοσι χρόνια ονειρεμένα

Θα μεγαλώσεις δίπλα στα φθαρμένα μέλη του σώματός μου
Σφυρηλατημένο από τις θύμησες ένα πρόσωπο πνίγεται
Ένας δρόμος πάνω από κόκκινα σύννεφα
Είμαστε είκοσι χρόνια ονειρεμένα

Ποιος είπε πως θα συναντηθούμε
Ανάμεσα στις πέτρες εσύ είσαι η όαση
Ένας δρόμος πάνω από σύννεφα κόκκινα
Το βλέμμα σου πάνω στο δικό μου κι αυτές οι σκέψεις για το σώμα μου

Θα σκαλίσεις στους ανέμους τον λόφο που προσφέρεται
Και ο άνδρας λέει πως πάνω στην πέτρα διψά
Το βλέμμα σου πάνω στο δικό μου και αυτές οι σκέψεις για το σώμα σου
Ένας δρόμος πάνω από σύννεφα κόκκινα

Οι πέτρες των σπιτιών μοιάζουν με τα χέρια σου
Είσαι ο ήλιος μέσα στα λευκά μου μαλλιά
Και όταν βλέπεις το χιόνι να λιώνει
Σχεδιάζεις ήλιους μέσα στο γκρίζο των ποιημάτων

Θα πάρω τον χρόνο για να σου πω
Θα υψωθούμε με το αεροπλάνο
Όλοι πάνω από τις πόλεις η πόλη μου μπλε
Σχεδιάζει ήλιους μέσα στο γκρίζο των ποιημάτων

Θα έχουμε χρόνο να ζήσουμε δύο φορές
Με τις πέτρες της αγάπης, το νερό των λόφων
Ένας δρόμος πάνω από σύννεφα κόκκινα
Σχεδιάζει ήλιους μέσα στο γκρίζο των ποιημάτων

POUR TE DIRE

Quand j'irai chez toi je sourirai
Et tu ouvriras grand ta porte quand
Seulement tu entendras ce que
Nous sommes vingt années de rêves

Je voudrai te dire que je t'aime
Mais tu es si loin, courageuse,
Les blés s'ouvrent à ma porte
Nous sommes vingt années de rêves

Tu grandiras aux bords abîmés de mon corps.
Forgé par les souvenirs un visage se noie
Une route au-dessus des nuages rouges
Nous sommes vingt années de rêves

Qui a dit que nous nous rencontrerons
Au milieu des pierres tu es l'oasis
Une route au-dessus des nuages rouges
Ton regard sur le mien et ces pensées sur mon corps

Tu sculpteras la colline aux vents qui s'offre
Et l'homme dit que sur la pierre il a soif
Son regard sur le tien et ces pensées sur ton corps
Une route au-dessus des nuages rouges

Les pierres des maisons ressemblent à tes mains
Tu es le soleil dans mes cheveux blancs
Et quand tu vois la neige s'éteindre
Tu dessines des soleils dans le gris des poèmes

Je prendrai le temps pour te dire
Nous nous élèverons en aéroplane
Tous au-dessus des villes ma ville bleue
Dessine des soleils dans le gris des poèmes

Nous prendrons le temps de vivre deux fois
Avec les pierres de l'amour, l'eau des collines
Une route au-dessus des nuages rouges
Dessine des soleils dans le gris des poèmes

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ*

Πες μου αν αγαπάς, πώς πάει η καρδιά σου
Μπροστά στο ποίημα εάν βλέπεις αυτό που είναι
Παρόν και κρυμμένο κάτω από την μάσκα του
Ένας ναυαγός εθελοντής
Πες μου αν αγαπάς, πώς πάει η καρδιά σου
Πάνω σ' ένα νησί σιωπής εάν βλέπεις καλά
Μια γαλήνη που μόλις γεννήθηκε
Ένα παιδί γερασμένο
Πες μου αν αγαπάς, πώς πάει η καρδιά σου
Ανάμεσα σε δυο αναστεναγμούς ακούς
Τους θορύβους του κόσμου
Έναν θάνατο που τον αναγγέλλουν
Πες μου αν αγαπάς, πώς πάει η καρδιά σου
Χούφτα από σπόρους μέσα στο χέρι του σποριά
Μέσα στην αυλακιά της πένας
Την ευχαρίστησή σου
Πες μου αν νιώθεις ευτυχισμένος
Απ' το τραγούδι ενός πουλιού από ένα φύσημα του αγέρα
Κρεμάς τ' αστέρια
Μέσα στον ουρανό του κρανίου σου
Πες μου αν νιώθεις ευτυχισμένος
Από ενός σπουργίτη τον αναστεναγμό
Απ' την κραυγή ενός παιδιού
Μέσα στο στήθος ενός ανθρώπου
Μέσα στο κλουβί των χεριών σου
Θα σου πω λοιπόν την δυστυχία των ανωνύμων
Την τραχύτητα του να μην έχεις
Έναν φίλο που να μην είναι εσύ
Έναν θησαυρό πάνω στον οποίο να ξαγρυπνάς

**Trouneur: στον Μεσαίωνα ο ποιητής, ο ζογκλέρ στη Γαλλία του Βορρά, συγγραφέας, άτομο που βρίσκει, που εφευρίσκει.*

TROUVEUR

Dis-moi si tu aimes, comment va ton cœur
Devant le poème si tu vois ce qui est
Présent et caché sous son masque
Un naufragé volontaire
Dis-moi si tu aimes, comment va ton cœur
Sur une île de silence si tu regardes bien
Une paix à peine née
Un vieil enfant
Dis-moi si tu aimes, comment va ton cœur
Entre deux soupirs entends-tu
Les bruits du monde
Une mort annoncée
Dis-moi si tu aimes, comment va ton cœur
Poignée de grains dans la main du semeur
Dans le sillon de la plume
Ton contentement
Dis-moi si tu fais ton bonheur
D'un chant d'oiseau d'un vol de vent
Accroches-tu les étoiles
Dans le ciel de ta tête
Dis-moi si tu fais ton bonheur
D'un gémissement de moineau d'un cri d'enfant
Dans la poitrine d'un humain
Dans la cage de tes mains
Je te dirai alors le malheur des sans nom
L'aigreur de n'avoir pas
Un ami qui ne soit pas moi
Un trésor sur qui veiller

ΜΗΝ ΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΣ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Μην γράφεις για να περνάς τον καιρό
Μην το παίζεις ποιητής

Ο ποιητής δεν παίζει και δεν γράφει για να περνά τον καιρό.

Το παιχνίδι είναι βιτσιόζικο και ο χρόνος αλαζόνας

Ο ζωγράφος δεν διακοσμεί τη ζωή
Η ζωή είναι η διακόσμησή του

Ο χορευτής δεν παριστάνει τον ωραίο
Το ωραίο τον βασανίζει φρικτά

Ο μουσικός δεν ψυχαγωγεί επί μακρόν
Η θανάσιμη ησυχία τον διακατέχει

Ο ερμηνευτής υπακούει σε μια μεγαλοφυΐα
Όταν οι μούσες τον ανησυχούν

Ο συγγραφέας αντιγράφει εικόνες βουβές
Και λόγια ειπωμένα

Μην γράφεις για να περνάς τον καιρό
Μην το παίζεις ποιητής

Εάν δεν ακούς τίποτα μείνε κουφός
Η έκφραση εξαρτάται από το συναίσθημα

Σκάψε βαθιά τη γη
Στο βάθος είναι οι σκοτούρες

Και αν η κίνησή σου είναι χρήσιμη
Θα ξεπεταχτεί ένα φως

Να ξέρει κανείς να κρατά το φανάρι
Χρησιμοποίησέ το για το καλό.

Θα ζυμώσεις ψωμί
Με τη φαρίνα του καθενός

Θα κάνεις το πουλί
Εάν σου δίνουνε φτερά

N'écris pas pour passer le temps
Ne joue pas au poète

Le poète ne joue pas et n'écrit pas pour passer le temps.
Le jeu est vicieux et le temps arrogant

Le peintre ne décore pas la vie
La vie est son décor

Le danseur ne fait pas le beau
Le beau le torture affreusement

Le musicien ne distrait pas longtemps
Le silence mortel le rattrape

L'interprète obéit à un génie
Quand les muses l'inquiètent

L'écrivain recopie des images muettes
Et des paroles murmurées

N'écrit pas pour passer le temps
Ne joue pas au poète

Si tu n'entends rien reste sourd
L'expression est au sentiment

Creuse profond la terre
Au fond sont les tourments

Et si ton geste est utile
Jaillira une lumière

Du savoir garde le fanal
Emploie-le pour le bien

Tu feras le pain
Avec la farine de chacun

Tu feras l'oiseau
Si on te donne des ailes

ΟΙ ΜΟΥΣΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Εάν δεν έχει το δικαίωμα το παίρνεις πάντως.
Εάν σου δίνουν μια διαταγή εσύ δεν υπακούς.
Εάν σε ανακρίνουν εσύ σιωπάς.
Εάν πρέπει να πεις ναι, εσύ λες όχι πάντως.
Εάν πρέπει να κοιμηθείς, εσύ ξαγρυπνάς.
Εάν πρέπει να ξαγρυπνήσεις, εσύ κοιμάσαι.
Εάν χρειάζεται σεβασμός, εσύ λες σκατά.
Εάν πρέπει να σωπάσεις, εσύ φωνάζεις.
Είσαι ο πρόγονος, ο πατέρας, το αφεντικό, ο εργάτης της ζωής σου.
Είσαι ο πρόγονος, η μητέρα, η αφεντικίνα, η εργάτρια της ζωής σου.
Δεν ακούς τις βρισιές και οι απειλές σ' αφήνουν αδιάφορο.
Δεν φιλονικείς με τους φανατικούς, τους σκοτώνεις.
Δεν έχει οίκτο για τα θύματα.
Λυπάσαι τους δήμιους.
Κοροϊδεύεις του κριτές.
Κουμαντάρεις την αστυνομία.
Απαιτείς από τους πολιτικούς.
Αφοπλίζεις τους στρατιωτικούς.
Περιμένεις την καταστροφή του μπετόν και της πίσσας.
Εάν πεινάς, σερβίρεσαι.
Εάν θέλεις να μάθεις παίρνεις.
Εάν θέλεις ν' αγαπάς δίνεις.
Εάν θέλεις να γεννήσεις διώχνεις τον φόβο.
Εάν θέλεις να ζήσεις μένεις γυμνός (ή).
Εάν θέλεις να πεθάνεις είσαι έτοιμος (η).
Η χώρα σου είναι η Γη.
Οι ταλαιπωρίες σου είναι τα σύνορα.
Η κακοτυχία σου οι πεποιθήσεις.

Η εξορία σου μέσα στο σώμα σου.
Οι σκέψεις σου μέσα στο κρανίο σου.
Οι αγάπες σου τριγύρω.
Οι εχθροί σου θαμμένοι.
Το όνομά σου ξεχασμένο.
Ο δρόμος σου μυστικός.
Το έργο σου η ζωή σου.
Η δόξα σου σκόνη.
Τα όνειρά σου αστέρια.
Η μοναξιά σου καλή συντροφιά.
Οι φίλοι σου μέσα στην καρδιά σου.
Τα παιδιά σου σκορπισμένα.
Τα χρέη σου αγνοημένα.
Η πίστωση σου στο μηδέν.
Τα χαρτιά σου χάρτινα.
Το παρόν σου αιώνιο.
Το παρελθόν σου ανιαρό.
Το μέλλον σου ήδη γνωστό.
Ο προορισμός σου το κοιμητήριο.
Η σταδιοδρομία σου μέσα στην άμμο.
Τα λόγια σου μέσα στον άνεμο.
Τα γραπτά σου επάνω στο δέρμα σου.
Και το σεντόνι σου από δέρμα.
Πάνω στα κόκκαλά σου κυματιστό.
Και το αίμα σου να βράζει.
Μέσα στο γέλιο σου του εραστή.
Τραγάνισε το μήλο.
Κυλίσου επάνω στη γη.
Με, για χίμαιρα : Τις μούσες του παλιού καιρού.

LES MUSES D'ANTAN

Si t'as pas le droit, tu le prends quand même.

Si on te donne un ordre tu désobéis.

Si on t'interroge tu te tais.

S'il faut dire oui, tu dis non quand même.

S'il faut dormir, toi tu veilles.

S'il faut veiller, toi tu dors.

S'il faut le respect, toi tu dis merde.

S'il faut se taire, toi tu cries.

Tu es l'ancêtre, le père, le patron, l'ouvrier de ta vie.

Tu es l'ancêtre, la mère, la patronne, l'ouvrière de ta vie.

Tu n'entends pas les insultes et les menaces t'indiffèrent.

Tu ne discutes pas avec les fanatiques tu les ignores.

Tu n'as pas de pitié pour les victimes.

Tu plains les bourreaux.

Tu te moques des juges.

Tu commandes la police.

Tu exiges des politiciens.

Tu désarmes les militaires.

Tu attends la ruine du béton et du goudron.

Si tu as faim tu te sers.

Si tu veux apprendre tu prends.

Si tu veux aimer tu donnes.

Si tu veux naître tu chasses la peur.

Si tu veux vivre tu restes nu(e).

Si tu veux mourir tu es prêt(e).

Ton pays c'est la Terre.

Tes misères sont les frontières.

Ta malchance les croyances.

Ton exil dans ton corps.
Tes pensées dans ta tête.
Tes amours tout autour.
Tes ennemis enterrés.
Ton nom oublié.
Ton chemin secret.
Ton œuvre ta vie.
Ta gloire de la poussière.
Tes rêves des étoiles.
Ta solitude bonne compagnie.
Tes amis dans ton cœur.
Tes enfants éparpillés.
Tes dettes ignorées.
Ton crédit à zéro.
Tes papiers en papier.
Ton présent éternel.
Ton passé ennuyeux.
Ton futur déjà connu.
Ta destination le cimetière.
Ta carrière dans le sable.
Tes paroles dans le vent.
Tes écrits sur ta peau.
Et ton drap de peau.
Sur tes os flottant.
Et ton sang bouillant.
Dans ton rire d'amante.
Croque la pomme.
Roule sur la terre.
Avec pour chimère : les muses d'antan.

ΟΙ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ

Οι καθρέφτες έχουν τα μάτια σβησμένα
Όπως η στάχτη των νεκρών

Η ανταύγεια του χάους είναι άοσμη
Μόνο η ζωή έχει το άρωμά της

Τα μάτια που μέσα τους καθρεφτίζονται τα ταξίδια
Του βουβού παρατηρητή

Που οι αισθήσεις του καιροφυλακτούν
Εμπνέουν μία μορφή στο τοπίο

Η ζωή σου έδωσε λέξεις
Για να μιλάς για την καρδιά σου

Γιατί η αγάπη ο σποριάς
Ξεσποριάζει το τωρινό δώρο

Και ποτέ δεν νυχτώνει
Όταν η ημέρα είναι αιώνια

Οι μούσες γίνονται ωραίες
Για τον τέλειο ζωντανό

Ενώ ο θάνατος καλεί
Στο τραπέζι του τους πικρόχολους

Και είναι ένας σκελετός που χρησιμεύει
Οι φαγάδες χωρίς αξία

Η γλώσσα μέσα στο στόμα
Δονείται με την κραυγή που ηχεί

Και τα χείλη διαπλάθουν
Το ποίημά σου που συγκινεί

Το αυτί ακούει παραμύθια
Η μύτη οσφραίνεται τον δρόμο

Το δέρμα ανατριχιάζει στην αμφιβολία
Το βαθύ αίσθημα ξυπνά

Άκου την καρδιά σου
Αποφάσισε την στιγμή

Πάντα είναι καιρός
Λένε στον ταξιδιώτη

Άσε τις διαδόσεις
Πίσω σου το παρελθόν

Μπροστά τα ελπιδοφόρα όνειρα
Στα πόδια σου η ευτυχία

Οι καθρέφτες έχουν τα μάτια σβησμένα
Όπως η στάχτη των νεκρών

Η αντανάκλαση του χάους είναι άοσμη
Μόνον η ζωή έχει το άρωμά της

LES MIROIRS

Les miroirs ont les yeux éteints
Comme la cendre des morts

Le reflet du néant est inodore
La vie seule a son parfum

Les yeux où se mirent les voyages
Du regardeur muet

Que les sens aux aguets
Inspirent une figure au paysage

La vie t'a donné les mots
Pour parler de ton cœur

Car l'amour le semeur
Égraine le présent cadeau

Et jamais la nuit se fait
Quand le jour est éternel

Les muses se font belles
Pour le vivant parfait

Tandis que la mort invite
À sa table les amers

Et c'est un squelette qui sert
Les mangeurs sans mérite

La langue dans la bouche
Vibre avec le cri qui sonne

Et les lèvres façonnent
Ton poème qui touche

L'oreille écoute les contes
Le nez flaire la route

La peau frissonne au doute
Le sentiment profond monte

Écoute ton cœur
Décide le moment

C'est toujours temps
Dit-on au voyageur

Laisse les rumeurs
Derrière toi le passé

Devant les rêves espérés
À tes pieds le bonheur

Les miroirs ont les yeux éteints
Comme la cendre des morts

Le reflet du néant est inodore
La vie seule a son parfum

Η ΠΟΙΗΣΗ ΧΩΡΙΣ ΟΠΛΟ

Η ποίηση δεν έχει ανάγκη αρματωσιάς
Αυτή είναι η ζωή αυτή είναι η αγάπη
Πιο δυνατή απ' όλα η ποίηση
Τα ποιήματα μιλούν γι' αγάπη
Η ζωή πάντα είναι Ποίηση

Μία επανάσταση είναι η ολοκληρωμένη στροφή
Της Γης γύρω από τον εαυτό της
Από αυτήν την ίδια γύρω απ' αυτήν
Η διαρκής αντανάκλαση
Του φωτός της καρδιάς
Επάνω στο σκιοφόβο αίσθημα

Κάθε επανάσταση
Σε κάνει να ξαναγυρίζεις πάλι
Αλλά σ' ένα άλλο σημείο
Του Συμπαντικού Ωκεανού

Από κει που είσαι θα επανέλθεις
Πιο αργά πιο μακριά
Από τα ντέρτια της χαράς
Θα επανέλθεις

Αγκάλιασέ με
Ο ήλιος γύρισε
Επάνω στον ορίζοντα τα όνειρα
Της γης σε οδό δενδρόφυτη

Παρηγόρησέ με
Είμαι τόσο μικρός
Μέσα στα μεγάλα χέρια σου
Μητέρα η ζωή

Κάνε με να γελάσω
Έχω τόσο κλάψει
Πιστεύοντας πως το χειρότερο
Είχε φθάσει

Κι αυτό το βράδυ η Σελήνη
Χαμογελά πίσω απ' τα σύννεφα
Η νύχτα θα είναι ήσυχη
Μέσα στο ομιχλώδες κρεβάτι της

Είμαι το ποίημα
Επάνω στα ζαχαρωμένα χείλη σου
Τα πικρά λόγια
Τραγουύδησα
Ακούς
Τις λέξεις που δεν τολμώ
Για να μην πληγώσω
Την αγάπη μας
Και τα θαρραλέα χέρια σου
Κέντησαν την καρδιά μου
Με όλη τη θέληση
Της μοναδικής σου τρυφερότητας
Η ημέρα χαράζει
Για τους ζωντανούς και τους νεκρούς
Η Γη γυρνά
Η επανάσταση συνεχίζεται

LA POÉSIE SANS ARME

La poésie n'a pas besoin d'être armée

Elle est la vie elle est l'amour

Plus forte que tout la poésie

Les poèmes parlent d'amour

La vie toujours poésie

Une révolution est le tour complet

De la Terre sur elle-même

De soi-même sur soi

La réflexion permanente

De la lumière du cœur

Sur l'ombrageux sentiment

Chaque révolution

Te fait revenir encore

Mais à un autre point

De l'océan Univers

D'où tu es tu reviendras

Plus tard plus loin

De la joie des chagrins

Tu reviendras

Embrasse-moi

Le Soleil a tourné

Sur l'horizon les rêves

De la Terre en allée

Console-moi

Je suis si petit

Dans tes grands bras

Maman la vie

Fais-moi rire
J'ai tant pleuré
Croyant que le pire
Était arrivé

Et ce soir la Lune
Sourit derrière les nuages
La nuit sera sage
Dans son lit de brume

Je suis le poème
Sur tes lèvres sucrées
Les mots amers
J'ai chanté

Tu écoutes
Les mots que je n'ose
Pour ne pas blesser
Notre amour

Et tes mains courageuses
Ont brodé mon cœur
De toute la volonté
De ta seule tendresse

Le jour se lève
Pour les vivants et les morts
La Terre tourne
La révolution continue

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Ο ποιητής είναι ένας γίγαντας
Για τους μικρούς και για τους μεγάλους
Δεν φλερτάρει παρά μόνο με τη μούσα του
Και για την αγάπη τη δική του και τη δική της
Τα πουλιά τρώνε μέσα στην παλάμη του
Και βρίσκει το τέχνασμα
Για να γράψει τα τετράστιχά του
Που με τον καιρό δίνει φτερά
Για ν' απομακρύνουν το κακό
Ο Ποιητής είναι ένας γίγαντας

Ο Ποιητής είναι ένας γίγαντας
Ερωτευμένος με τη ζωή
Γοητεύει τους ανθρώπους
Με την καρδιά του και τα μάτια του
Με τη φωνή του που κουβαλάει τη φωτιά
Για να φωτίζει τις νύχτες
Κάνει ποίηση
Τις γραμμές της παλάμης
Για τους μεγάλους και τους μικρούς
Ο Ποιητής είναι ένας γίγαντας

Ο Ποιητής είναι ένας γίγαντας
Φροντίζει το παιδί
Που μεγάλωσε άσχημα
Και νανουρίζει τους γονείς
Φτωχοποιημένους εργάτες

Από τα πολλά τα βάσανα
Και την έλλειψη φωμιού
Και φωνάζει για όλους
Και υπερασπίζεται την ομορφιά
Ο Ποιητής είναι ένας γίγαντας

Ο Ποιητής είναι ένα παιδί
Που έχει αρκετά μεγαλώσει
Ορφανός απ' όλα
Έζησε απένταρος
Ελευθερία η μητέρα του
Αγάπη είναι ο πατέρας του
Οι πλούσιοι ζηλεύουν
Αυτόν τον ευήμερο ζητιάνο
Αυτόν τον μικρό φορτικό
Ο Ποιητής είναι ένας γίγαντας

Ο Ποιητής είναι ένας γίγαντας
Που κρύβεται απ' τους ανθρώπους
Όταν δεν τραγουδά
Είναι πως δεν βρίσκει
Πως έχει ανάγκη από βοήθεια
Από τη Μούσα του και από τα τεχνάσματά της
Για να έρθει εδώ
Όπου δεν τον περιμένουν
Ο Ποιητής είναι καταπληκτικός
Ο Ποιητής είναι ένας γίγαντας

LE POÈTE EST UN GÉANT

Le poète est un géant
Pour les petits et les grands
Il ne fait sa cour qu'à sa muse
Et pour l'amour de lui et d'elle
Les oiseaux mangent dans sa main
Et il trouve la ruse
Pour écrire ses quatrains
Qui au temps donne des ailes
Pour éloigner le méchant
Le poète est un géant

Le poète est un géant
Amoureux de la vie
Il charme les humains
Avec son cœur et ses yeux
Sa voix qui porte le feu
Pour éclairer les nuits
Il fait la poésie
Les lignes de la main
Pour les grands et les petits
Le poète est un géant

Le poète est un géant
Il soigne l'enfant
Qui a mal grandi
Et il berce les parents
Travailleurs appauvris

Par trop de chagrin
Et pas assez de pain
Et pour tous il crie
Et la beauté il défend

Le poète est un enfant
Qui a bien grandi
Orphelin de tout
Il a vécu sans le sou
Liberté est sa mère
Amour est son père
Les riches sont jaloux
De ce mendiant prospère
De ce petit encombrant

Le poète est un géant
Qui se cache des gens
Quand il ne chante pas
C'est qu'il ne trouve pas
Qu'il a besoin d'aide
De sa muse et de ses ruses
Pour venir ici
Où on ne l'attend pas
Le poète est étonnant

Ω! ΓΗ ΜΟΥ

Πόσοι εργάτες
Έκαψαν τις ώρες τους
Για να είναι ζωντανή η φλόγα
Του πετρελαίου που κολάζει
Πόσος κόπος
Επιβαρύνει τους ώμους
Φτωχών μποέμηδων
Που περιπλανώνται ανάμεσα σε δύο πόλους
Όπου οι άνεμοι κάπνας
Μαύροι όπως τα Τάρταρα
Σέρνουν τις αλυσίδες τους
Επάνω στην καταδικασμένη γη
Ο ήλιος εξαφανισμένος
Τα σύννεφα σε αμβλεία γωνία
Διαλύουν το φως
Το πνεύμα αμήχανο
Η Σελήνη θλιμμένη
Πρόσωπα χλωμά
Ποιητές απαγορευμένοι
Φυλακισμένοι του σχιστόλιθου
Που η δύναμη επικαλείται
Για να θρέψει το κεφάλαιο
Τέρας χωρίς ψυχή
Εχθρός μοιραίος
Των λουλουδιών και των δροσοσταλίδων
Της αυγής και των καλοκαιριών
Ένα μεγάλο δρεπάνι

Ξεσχίζει τα πουλιά
Ω! μητέρα γη μου
Που τόσο έχεις υποφέρει
Κλαις μέσα στον ουρανό
Με δάκρυα αλμυρά
Γιατί οι άνθρωποι τρελοί
Ξαναγίνανε ζώα
Χτυπούνε το κεφάλι σου
Με σιδερένια καρφιά
Να `μαι ορφανός
Τ' αδέρφια μου τα ζώα
Οι φίλοι μου τα άνθη
Πεθαίνουν το πρωί
Μέσα στην μουντή προσευχή
Το βάσανο των ημερών
Όπου κοπιάζει η αγάπη μου
Μέσα σε μια τρύπα σκιάς
Αγαπημένε μου πλανήτη
Εξόριστε και μοναχούλη
Που κουβαλά επάνω στην πλάτη του
Το σοκ των οστών μου
Η ζωή
δεν εκκολάπτει πια τους σπόρους της
Μέσα στον ψαλμό των κάμπων
Η Ανθρωπότητα αργοπεθαίνει

Ô, MA TERRE

Combien de travailleurs
Ont brûlé leurs heures
Pour que vive la flamme
Du pétrole qui damne
Combien de peine
Charge les épaules
Des pauvres bohèmes
Qui errent entre deux pôles
Où les vents de fumée
Noirs comme les enfers
Traînent leurs chaînes
Sur la terre condamnée
Le soleil disparu
Les nuages obtus
Brisent la lumière
L'esprit confondu
La Lune triste
Des visages pâlis
Des poètes interdits
Prisonniers du schiste
Que la force réclame
Pour nourrir le capital
Monstre sans âme
Ennemi fatal
Des fleurs et des rosées
De l'aube et des étés
Une grande faux
Déchiquette les oiseaux

Ô mère ma terre
Qui tant a souffert
Tu pleures dans le ciel
Des larmes de sel
Car les hommes fous
Redevenus bêtes
Frappent ta tête
Avec le fer des clous
Me voici orphelin
Mes frères animaux
Mes amis floraux
Meurent au matin
Dans l'angélus sombre
Le tourment des jours
Où peine mon amour
Dans un trou d'ombre
Ma chère planète
Exilée et seulette
Porte sur son dos
Le choc de mes os
La vie
N'éclot plus ses graines
Dans le chant des plaines
L'Humanité s'est éteinte

ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Με τον καιρό

Πήγαινε, πηγαίνω, περνώ

Δεν ξεχνώ το πρόσωπό σου ούτε τη φωνή σου

Η καρδιά μου πάντα χτυπά και αυτό είναι η ευτυχία να σκέφτεσαι

Να βρίσκεσαι ίδιος εγώ δίπλα μου

Χωρίς ν' αφήνεις να λέει χωρίς ν' αφήνεις να κάνει κανείς

Και αυτός είναι ο δικός μου χρόνος να είμαι ο εαυτός μου

Με τον καιρό

Πήγαινε, πηγαίνω, περνώ

Και σε λατρεύω και σε βρίσκω εδώ

Γνωρίζοντας ο καθένας το βλέμμα σου

Χωρίς λόγια ούτε τύχη

Μόνο με το ζωντανό νερό ενός όρκου

Τον αιώνιο χρόνο των εραστών

Με τον καιρό

Πήγαινε, πηγαίνω, περνώ

Κατασκευάζω θύμησες

Κατασκευάζω μία φάτσα

Διασκεδάζω τον κόσμο των περιέργων

Οι νεκροί συγκινούνται

Έρχεσαι μόνη σου σε μένα

Με τον καιρό
Πήγαινε, πηγαίνω, περνώ
Δεν πιστεύω σε τίποτα
Σ' αγαπώ ολοκληρωτικά
Σου δίνω και μου χαρίζεις
Την φιλόστοργη μοναξιά σου
Την ισότιμη φιλία σου

Με τον καιρό
Πήγαινε, πηγαίνω, περνώ
Δεν ξεχνώ τίποτα
Ακούω τη φωνή σου
Η αγάπη ως νόμος μοναδικός
Η ευχαρίστησή μας
Η χαρά μας

Με τον καιρό
Πήγαινε, πηγαίνω, περνώ
Όλο και πιο πολύ νέος
Εφαρμόζω την τέχνη του ζειν
Το ωραίο επάγγελμα την ανθρωπότητας
Ποτέ μόνος και πάντοτε πλούσιος με το εαυτό μου
Και με ή χωρίς τον καιρό
Αγαπώ όλο και περισσότερο.

AVEC LE TEMPS

Avec le temps

Va, je vais, je passe

Je n'oublie pas ton visage ni ta voix

Mon cœur toujours bat et c'est le bonheur de penser

De te trouver moi-même à mes côtés

Sans laisser dire sans laisser faire personne

Et c'est le mien le temps d'être soi

Avec le temps

Va, je vais, je passe

Et t'adore et te trouve ici

Sachant tout être ton regard

Sans paroles ni hasard

Avec seulement l'eau vive d'un serment

Le temps éternel des amants

Avec le temps

Va, je vais, je passe

J'me fabrique des souvenirs

J'me fabrique une gueule

J'amuse la galerie des curieux

Les morts s'attendrissent

Tu viens toute seule vers moi

Avec le temps
Va, je vais, je passe
Je ne crois en rien
Je t'aime en tout
Je te donne et tu m'offres
Ta solitude aimante
Ton égale amitié

Avec le temps
Va, je vais, je passe
Je n'oublie rien
J'entends ta voix
L'amour comme unique loi
Notre contentement
Notre joie

Avec le temps
Va, je vais, je passe
De plus en plus jeune
Je pratique l'art de vivre
Le beau métier de l'humanité
Jamais seul et toujours riche avec soi
Et avec ou sans le temps
J'aime de plus en plus

ΟΙ ΠΕΤΡΕΣ

*Ποίημα αφιερωμένο στον φίλο μου Nizar Ali Badr, γλύπτη
Jabl Safoon/Syria Lattakia*

1

Λόγια από πέτρες
Κληρονόμες του βράχου
Κληρονόμες της λάβας
Κόρες του φωτός

2

Ονομάζεται Πέτρος
Αυτός που κατασκευάζει
Πέτρες που μιλούν
με την αλφάβητο των ιχνών

3

Η άμμος και ο αέρας
Δεν συγκρατούνε τίποτα
Η χαραγμένη πέτρα
Θυμάται

4

Τα βότσαλα μέσα στο στόμα της
Γίνονται λόγια που ρέουν
Μέσα στους πόρους του δέρματος
Πετρωμάτων σκληρών

5

Ω! Ποιητή της Γης
Που δεν μπορεί να σιωπήσει
Εξαιτίας των σεισμών
Των χεριών της μητέρας του

6

Και μέσα στη φωτιά της καρδιάς του
Κυλάει τη φρέσκια λάβα
Μέσα στα καλούπια του πρωινού
Ετοιμάζει το ψωμί

7

Ω! Πέτρα του πατέρα μου
Ο τάφος όπου κάθομαι
Και χύνω δάκρυα
Μέσα στο ζυμωτήρι του χωρίς φαρίνα

8

Ω! Βουνό της μητέρας μου
Δεν σε αντάμωσα
Σ' αυτήν την κρύα κατοικία
Όπου θα πάω μόνος μου

9

Ακόμα και η νύχτα
Δεν θέλει να μου απαντήσει
Γιατί ακόμα κι απ' τον ουρανό
Βρέχει πέτρες

10

Και τη νύχτα ακόμα
Τα όνειρα δεν είναι
Παρά αστέρια
Μέσα στο κρεβάτι των υπναράδων

11

Λόγια από πέτρες
Που υπόσχονται φως
Όταν σκάει μύτη η μέρα
Ανάμεσα στις τρύπες των τοίχων

12

Φωνές των βράχων
Μέσα στο λαρύγγι της Γης
Λαξεμένες από τον σίδηρο
Την μολυβένια σιωπή

13

Δεν κοιμόμαστε πια
Γιατί η μέρα δεν έχει τελειώσει
Και γιατί η νύχτα μας περιβάλλει
Όπως οι τοίχοι από πέτρες

14

Τα χέρια λοιπόν γίνονται
Ποιητές για τις στενοχώριες μας
Και οι πέτρες κατασκευάζουν
Την χαρά μας εδώ-κάτω.

LES PIERRES *(À mon ami : Nizar Ali Badr, sculpteur dit Jabal Safoon /
Syrie Lattaquié Montréal (Québec) le 31 Décembre 2016)*

1

Paroles de pierres
Héritières du rocher
Héritières de la lave
Filles de la lumière

2

Il se nomme Pierre
Celui qui fabrique
Les pierres parlantes
Avec l'alphabet des traces

3

Le sable et le vent
Ne retiennent rien
La pierre gravée
Se souvient

4

Les cailloux dans sa bouche
Deviennent paroles coulées
Dans les pores de la peau
Des roches crues

5

Ô, poète de la Terre
Qui ne peut se taire
À cause des tremblements
Des mains de sa mère

6

Et dans le feu de son cœur
Il coule la lave fraîche
Dans les moules du matin
Il prépare le pain

7

Ô, pierre de mon père
La tombe où je m'assoie
Et verse des larmes
Dans son pétrin sans farine

8

Ô, montagne de ma mère
Je ne t'ai pas rejointe
À cette demeure froide
Où j'irai seul

9

Et la nuit encore
Ne veut pas me répondre
Pourquoi même du ciel
Il pleut des pierres

10

Et la nuit encore
Les rêves ne sont
Que des étoiles
Dans le lit des dormeurs

11

Des paroles de pierres
Qui promettent la lumière
Quand pointe le jour
Entre les trous des murs

12

Des cris de roches
Dans la gorge de la Terre
Taillés par le fer
Le silence de plomb

13

Nous ne dormons plus
Car le jour n'est pas fini
Et que la nuit nous entoure
Comme des murs de pierres

14

Alors les mains se font
Poètes pour nos chagrins
Et les pierres fabriquent
Notre joie ici-bas

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΠΟΤΡΑΒΗΧΤΗΚΕ

*Λένε πως είμαι λυπημένος
Μα κανείς δεν βλέπει την καρδιά μου
Ούτε γνωρίζει την πραγματική μου αδελφή
Την χαρά που κάνει τον καλλιτέχνη.*

Η θάλασσα αποτραβήχτηκε
Δεν θα γεννήσει πια
Καινούργια κύματα.

Ο ουρανός νεφελωμένος
Δεν μπορεί τίποτα να μου κρύψει
Θα ξαναρθείς

Ο τρελούτσικος αέρας παίζει
Επάνω στην χαμένη ακρογιαλιά
Οι λέξεις μου θρηνοούν χωρίς δάκρυα

Το βουνό επιστρέφει την ηχώ
Των βημάτων μου που εξώκειλαν
Επάνω στο αμμουδένιο σου φόρεμα.

Συρία αστειεύεσαι
Έρχομαι στο ραντεβού
Χύσε το γάλα σου φιλοξένησέ με

Είμαι τόσο κουρασμένος
Να κουβαλώ την στενοχώρια μου
Που οι γάμπες μου τρέμουν

Στο κατώφλι της πόρτα σου
Τα χέρια σου θα με ντύσουν
Με περηφάνια που ξαναβρήκα

Ω! αδελφή μου σύρια
Θα γελάσω όσο λαχταρά η ψυχή μου
Όταν θα με αντικρίσεις

Φωνές ξεσχίζουν τον αέρα
Οι γλάροι της εξορίας
Με ξυπνούν εδώ

Ένα σύννεφο περνά
Η ομορφιά σου με αγγίζει
Ανοιίγω τα χέρια μου σε σένα

Η θάλασσα αποτραβήχτηκε
Δεν θα γεννήσει πια
Καινούργια κύματα.

LA MER S'EST RETIRÉE

*On dit que je suis triste
Mais personne ne voit mon cœur
Ni ne connaît ma vraie sœur
La joie qui fait l'artiste*

La mer s'est retirée
Elle n'enfantera pas
De nouvelles vagues

Le ciel ennuagé
Ne peut rien me cacher
Tu reviendras

Le vent folâtre joue
Sur la plage perdue
Mes mots pleuvent à sec

Montagne rend l'écho
De mes pas échoués
Sur ta robe sable

Syrie tu plaisantes
Je viens au rendez-vous
Verse ton lait accueille-moi

Je suis si fatigué
De porter mon chagrin
Que mes jambes tremblent

Au seuil de ta porte
Tes bras m'habilleront
De fierté retrouvée

Ô ma sœur syrienne
Je rirai tout mon saoul
Quand tu m'apercevras

Des cris déchirent l'air
Les mouettes de l'exil
Me réveillent ici

Un nuage passe
Ta beauté me frôle
J'ouvre mes bras vers toi

La mer s'est retirée
Elle n'enfantera pas
De nouvelles vagues

Η ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΚΛΕΙΩΣ

Έπεσα στην παγίδα της
Η Μούσα της άγνωστης νήσου
Που γίνεται η διάνοια της έδρας της
Χαρίζοντας της το γυμνό της λαρύγγι.

Τραγουδούσε μια μονότονη μελωδία
Μία γλυκιά μαγεία
Που άλλαξε την σύνεσή μου
Σε θεϊκή οκνηρία

Πλεύριζα στην όχθη της
Φερόμενος από τα κύματα
Το δέρμα του χεριού της μαλακωμένο από την άμμο των καταιγίδων
Χαίδεψε το μάγουλό μου με γένια από αφρό και τα μαλλιά μου
από τα φύκια

Ω! Θάλασσα ανοιχτή σε όλους του ορίζοντες
Επάνω σ' αυτήν τη γη βρήκα μια φυλακή
Όπου δεν μπορούσα να ξαναγεννηθώ
Παρά μόνο κάτω από συμβιβασμό

Τα χέρια της μούσας ήταν ειδοποιημένα
Η φωνή της έμοιαζε να κραυγάζει ίσως
Αλλά ήταν η Κλειώ που μιλούσε σίγουρα
Για να μου επιβάλλει την πιο γλυκιά της τιμωρία.

Στεφάνι από δάφνη επάνω στο χρυσαφένιο της κεφάλι
Ο Ήλιος την χτένιζε σαν ένα τρόπαιο
Και το φύσημά του μέσα στην μαγεμένη του σάλπιγγα
Έσπρωχνε την βάρκα μου στα βράχια της επάνω

Αυτή με απελευθέρωσε απ' το ναυάγιο μου
Σαν μια πέτρα που ξεκόλλησε απ' τον βράχο
Ήμουν μέσα στα χέρια της στο έλεός της
Ήταν για μένα ο καλύτερος φίλος

Ήμουν το λάφυρό της, η δημιουργία της
Ρουφούσα το φως της
Σαν ανοιξιάτικο λουλούδι
Η νιότη μου φλεγόταν γι' αυτήν

Αυτή, ο αέρας και οι αυγές,
Μ' έπλασαν καλόν άργιλο
Εξαγνισμένο από κατακάθια ανήμερα
Απ' όπου είχε γεννηθεί η μνησικακία μου

Επάνω σ' αυτό το νησί στην Ανατολή
Γεννήθηκα παιδί
Κι έμεινα για πολύν καιρό
Ν' ακούω την γοητευτική καρδιά της

LE PAYS DE CLIO

Je suis tombé dans son piège
La muse de l'île inconnue
Qui tombe le génie de son siège
Lui offrant sa gorge nue

Elle chantait une mélodie
Un doux sortilège
Qui changea ma sagesse
En divine paresse

J'accostai à sa rive
Apporté par les vagues
La peau de sa main adoucie par le sable des tempêtes
Caressa ma joue barbue d'écume et mes cheveux d'algues

Ô, mer ouverte sur tous les horizons
Sur cette terre je trouvai une prison
Où je ne pouvais renaître
Que sous compromission

Les bras de la muse étaient alertes
Sa voix semblait crier peut-être
Mais c'était Clio qui parlait sûrement
Pour m'imposer son plus doux châtiment

Couronne de laurier sur sa tête dorée
Le Soleil la peignait comme un trophée
Et son souffle dans sa trompette enchantée
Poussait ma barque sur ses rochers

Elle me délivra de mon naufrage
Comme une pierre soustraite au rocher
J'étais dans ses mains à sa merci
Elle fit de moi le meilleur ami

J'étais son butin, sa création
Je butinais sa lumière
Comme une fleur primevère
Ma jeunesse brûlait pour elle

Elle, le vent et les aubes,
M'ont pétri bonne argile
Épurée des fonds indociles
D'où était né mon ressentiment

Sur cette île au Levant
Je suis né enfant
Et suis resté trop longtemps
À écouter son cœur charmant

ΕΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Επάνω στον δρόμο
Ένα αχυρόχρωμο πρωί
Ένα απόγευμα πυρόξανθης ζέστης

Επάνω στον δρόμο που τρέχεις
Είσαι η αγνή μου κίσσα

Θέρμη γλυκιά
Γλυκιά επινόηση
Γλυκιά εξέλιξη
Του ονειρικού συστήματος
Όνειρο!

Επάνω στον δρόμο
Ένα αχυρόχρωμο πρωί
Ένα απόγευμα πυρόξανθης ζέστης
Κόκκινη και ροζέ ξεκουράζεσαι
Αλλά δεν τολμώ να σε γνωρίσω

Επάνω στον δρόμο
Ένα αχυρόχρωμο πρωί
Ένα απόγευμα πυρόξανθης ζέστης
Μην ξεχνάς πως είσαι κόρη μου
Ακόμα κι αν ξεγλιστράς
Από τις τρύπες της καρδιάς μου

SUR LA ROUTE

Sur la route

Un matin de paille

Un après-midi de fauve chaleur

Sur la route où tu ruisselles

Tu es ma pie pucelle

Douce effusion

Douce invention

Douce évolution

Du système de rêves

Rêve !

Sur la route

Un matin de paille

Un après-midi de fauve chaleur

Rouge et rose tu te reposes

Mais te connaître je n'ose

Sur la route

Un matin de paille

Un après-midi de fauve chaleur

N'oublie pas que tu es ma fille

Même si tu t'en vas au travers

Des trous de mon cœur

Ω! Η ΝΥΧΤΑ ΕΠΕΣΕ ΕΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ω! Η Πηνελόπη και ο Οδυσσέας λυπούνται

Η θεά Ελευθερία και ο θεός Έρωσ

Θα ξαναδούν το φως της ημέρας;

Ο Τηλέμαχος το παιδί δεν γνωρίζει τους μνηστήρες

Οι οποίοι για μια χούφτα δολάρια έχτισαν το χάος

Και η στάθμευση στενοχωρεί τον πληθυσμό των δρόμων

Και τα ανθρώπινα όντα ξυπόλυτα παραμένουν γυμνά.

Ποιος επέτρεψε στους πρίγκηπες να κάνουν πόλεμο

Ποιος διέλυσε την ειρήνη αυτής της γης

Ποιος φοβήθηκε να καταγγείλει τον χρόνο

Ποιος συνεργάζεται με τους κακούς

Ω! Η νύχτα έπεσε επάνω στην Αθήνα αυτό το πρωί.

Και πράγματι ο λαός κοιμάται εκεί που η φωτιά έσβησε.

Γιατί η σκιά του ερειπίου караδοκεί στις γειτονικές χώρες

Που δεν νοιάζονται ούτε για τους Έλληνες ούτε για το κακό

Όσο θα πηγαίνουμε στο ναό για να προσευχηθούμε

Όσο για παράδειγμα οι ιερείς θα μπορούν να κλέβουν

Και το καθημερινό ψωμί και το φως τη νύχτα

Θα γίνουμε καπνός και χωρίς θόρυβο

Δεν έχω κάνει πανεπιστημιακές σπουδές

Αλλά γνωρίζω για τα παιδιά μου την ανάγκη

Να έχουν αγάπη για τον μεγάλο αδελφό

Και την ελευθερία για το καθημερινό ψωμί

Ω! Η νύχτα έπεσε επάνω στην Αθήνα αυτό το πρωί.

Oh ! La nuit est tombée sur Athènes
Oh ! Pénélope et Ulysse ont de la peine
La déesse Liberté et le dieu Amour
Reverront-ils la lumière du jour ?

Télémaque l'enfant ne connaît pas les prétendants
Qui pour une poignée de dollars ont construit le néant
Et la Parque endeuille le peuple des rues
Et l'humaine déchaussée reste nue

Qui a laissé faire les princes de la guerre
Qui a démoli la paix de cette terre
Qui a eu peur de dire le temps
Qui collabore avec les méchants

Oh ! La nuit est tombée sur Athènes ce matin
Et vraiment le peuple dort-il où le feu est éteint
Car l'ombre de la ruine guette les pays voisins
Qui ne se soucient ni des grecs ni du malin

Tant que nous irons au temple pour prier
Tant pour l'exemple les prêtres pourront voler
Et le pain des jours et la lumière à la nuit
S'en iront en fumée et sans bruit

Je n'ai pas fait mon service universitaire
Mais je sais pour mes enfants le besoin
D'avoir l'amour pour grand-frère
Et la liberté pour pain quotidien

ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΣ

Ο Άνθρωπος είναι ένα αρχιπέλαγος

Όπως όπως όπως

Ο ήλιος χτίζει το νησί του

Αγγίζει το χέρι μου για πρώτη φορά

Τα μάτια μου γεννημένα μετά το στόμα σου

Ο Άνθρωπος είναι ένα αρχιπέλαγος

Όπως όπως όπως

Το ωραίο ξωκκλήσι του ναού

Που περιπαίζει απολαμβάνει

Το φλάουτο προχωρεί μέσα στο πυκνό βράδυ

Βλέπετε στο σινεμά το έργο που παρουσιάζουν

Οι πεταλούδες γαντζώνονται στον ουρανό

Ο Άνθρωπος είναι ένα αρχιπέλαγος

Όταν συναντάει κάποιον

Στο δρόμο επάνω παιδιά

Κάτω από τον ουρανό μαζί μ' αυτήν που ονομάζεται

Αρχιπέλαγος

ARCHIPEL

L'Homme est un archipel

Comme comme comme

Le soleil construit son île

Touche ma main pour la première fois

Mes yeux nés après ta bouche

L'Homme est un archipel

Comme comme comme

La chapelle belle de celle

Qui joue de tout elle jouit

La flûte s'avance dans le soir danse

Voyez-vous le cinéma que l'on donne

Les papillons s'accrochent au ciel

L'Homme est un archipel

Quand il rencontre quelqu'un

Sur la route des enfants

Sous le ciel avec celle qui s'appelle

Archipel

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΜΟΙΡΑ

Θα γίνουμε πιο πολλοί κι από τα άγρια τριαντάφυλλα
Φορτωμένα με σκληρά αγκάθια στην πυρά των καλοκαιριών
Θα είμαστε η ασπραγκαθιά που εκπλήσσει τους βοσκούς
Ενώ το μαύρο τ' ουρανού συσσωρεύει τις καταιγίδες

Θα είμαστε πιο πολλοί κι από τα σύννεφα
Σπρωγμένοι απ' τους ανέμους που μεταφέρουν τα μηνύματά μας
Θα τραγουδάμε με το μυαλό μας στους τοίχους της σιωπής
Τις άφωνες λιτανείες που δικαιούνταν οι αγχόνες

Θα είμαστε το στενό λαρύγγι στις αυλακιές της άμμου
Για να σπείρουμε σπόρους θυμού και δάκρυα από αίμα
Και ο νεολαίες μας κουρελιασμένες να σέρνονται
Θα κουνούν τα σκουριασμένα τους χαμόγελα στο άφατο

Γη παραδομένη στο ατσάλι που σφραγίζει τους τοίχους
Δεν μπορούμε πια ούτε να ψιθυρίσουμε
Και η δύναμη των άνανδρων μας προκαλεί δυσφορία
Δεν έχουμε παρά μόνο τη ζωή για μόνη ερωμένη

Έτσι λοιπόν σ' ένα αδελφικό μπουκέτο προσφερόμαστε
Για να νικήσουμε την άδικη μοίρα που επέβαλαν στον Έρωτα άγγελο
Για να επανορθώσουμε την προσβολή στην ομορφιά της Νινόν
Περπατούμε μονάχοι κάτω από το ίδιο όνομα.

Είμαστε το άθροισμα των ανθρώπινων δρόμων μας
Πιο πολλοί από τα τριαντάφυλλα και όσοι και τα άνθη
Να ξαγρυπνούμε για την επαύριο, γενναίοι στην καρδιά,
Να κοπανίζουμε το σιτάρι των συγκομιδών με τα δυο μας χέρια

Θα είμαστε πιο πολλοί κι από τα άγρια τριαντάφυλλα
Φορτωμένα με σκληρά αγκάθια στην πυρά των καλοκαιριών
Θα είμαστε η ασπραγκαθιά που εκπλήσσει τους βοσκούς
Ενώ το μαύρο τ' ουρανού συσσωρεύει τις καταιγίδες.

HUMAINE DESTINÉE

Nous serons plus nombreux que les roses sauvages
Chargées d'épines durcies au feu des étés
Nous serons l'aubépine surprenant les bergers
Tandis que le noir du ciel entasse les orages

Nous serons plus nombreux que les nuages
Poussés par les vents qui transportent nos messages
Nous chanterons dans nos têtes aux murs du silence
Les litanies muettes qui ont mérité les potences

Nous serons gorge sèche dans les sillons du sable
Pour semer graines de colère et larmes de sang
Et nos jeunesses en lambeaux se traînant
Balanceront leurs rires rouillés à l'ineffable

Terre rendue à l'acier plombant les murs
Nous ne pouvons plus même un murmure
Et la force des lâches nous oppresse
Nous n'avons que la vie pour seule maîtresse

Alors en un bouquet fraternel nous nous offrons
Pour vaincre l'injuste sort fait à Cupidon
Pour réparer l'offense à la beauté de Ninon
Nous marchons solitaires sous le même nom

Nous sommes la somme de nos chemins humains
Plus nombreux que les roses et autant que les fleurs
À veiller pour le lendemain, vaillants de cœur,
À battre le blé des récoltes de nos deux mains

Nous serons plus nombreux que les roses sauvages
Chargées d'épines durcies au feu des étés
Nous serons l'aubépine surprenant les bergers
Tandis que le noir du ciel entasse les orages

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Οι ερωτευμένοι είναι ελεύθεροι
Σαν τα πουλιά έξω απ' τα κλουβιά
Οι φίλοι μοιράζονται τη φιλία

Οι ερωτευμένοι είναι συνετοί
Σαν τα ψάρια μέσα στην θάλασσα
Αγαπούν χωρίς να λαθέψουν

Οι ερωτευμένοι σας φιλοξενούν
Σαν γη τρυφερή για να πατήσει κανείς
Σπέρνουν τους σπόρους της αγάπης

Οι ερωτευμένοι συνομιλούν
Όπως ο αέρας φιλά
Με τη γλώσσα της αγάπης

Οι ερωτευμένοι σας ευχαριστούν
Όπως η χαρά του παιδιού
Γελά για ένα τίποτα που το κάνει όμορφο

LES AMOUREUX

Les amoureux sont libres

Comme les oiseaux hors les cages

Les amis partagent l'amitié

Les amoureux sont sages

Comme les poissons dans la mer

Ils aiment sans faute

Les amoureux vous accueillent

Comme une terre tendre à fouler

Ils sèment les graines de l'amour

Les amoureux dialoguent

Comme le vent embrasse

Avec la langue de l'amour

Les amoureux vous remercient

Comme la joie enfantine

Rit pour un rien qui fait joli

ΕΛΑ ΜΑΖΙ ΜΟΥ

Α! Πόσο κρατιέμαι μακριά από τη μοχθηρία των
κοινοτήτων!

Α! Πόσο αποφεύγω τα μνημεία από πέτρα των πόνων!

Α! Πόσο αντιπαθώ τις σημαίες που μυρίζουν σάπιο αίμα
από τα μίση!

Α! Πόσο λυπάμαι τους ήρωες και τις συνοδείες τους από μάρτυρες!

Α! Πόσο κλαίω τη γη ξεσχισμένη απ' τα συρματοπλέγματα!

Ναι, είμαι ελεύθερος σαν τον άνεμο!

Ναι, η αγάπη είναι το μόνο μου παρόν!

Ναι, μιλώ τη γλώσσα του δικού μου ουρανίσκου!

Ναι, η καρδιά είναι το δίκιο μου!

Ναι, οι σκέψεις μου είναι άνθη!

Όχι, δεν θα σιωπήσω!

Όχι, δεν θ' αγοράσω τίποτε!

Όχι, δεν θ' ακολουθήσω κανέναν!

Όχι, θα πω όχι!

Όχι, δεν θ' αγαπώ παρά μόνο τη μοναξιά μου!

Ω! δεν θα λυπηθώ καθόλου!

Ω! θ' αγνοήσω την τύψη!

Ω! θα κάνω τον παράδεισό μου!

Ω! θ' αφήσω πολλούς φίλους!

Ω! θα επανέλθω!

VADE MECUM

Ah, que je me tiens loin de la perversité des communautés !

Ah, que j'évite les monuments en pierre des peines !

Ah, que je fuis les drapeaux puant le sang pourri des haines !

Ah, que je plains les héros et leurs cortèges de martyrs !

Ah, que je pleure la terre déchirée par les barbelés !

Oui, je suis libre comme le vent !

Oui, l'amour est mon seul présent !

Oui, je parle la langue de mon palais !

Oui, le cœur est ma raison !

Oui, mes pensées sont des fleurs !

Non, je ne me tairai pas !

Non, je n'achèterai rien !

Non, je ne suivrai personne !

Non, je dirai non !

Non, je n'aimerai que ma solitude !

Oh, je n'aurai point de regret !

Oh, j'ignorerai le remord !

Oh, je ferai mon paradis !

Oh, je laisserai plein d'amis !

Oh, je reviendrai !

Η ΠΕΤΡΑ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ο άνεμος της αιωνιότητας χρησιμοποιεί την πέτρα μέσα στην άμμο των ματαιοτήτων

Οι σκόνες που έγιναν ζηλεύουν τους σκληρούς βράχους.

Το νερό του στόματος χαϊδεύει την ζηλότυπη στιγμή λέξεων σκαλισμένων στο αέτωμα των μνημείων.

Ο άνθρωπος δεν έχει παρά ένα χέρι για να ρουφήξει τον αφρό της ζωής του.

Και όλες οι επώνυμες πέτρες κυλούν ανάμεσα στους αδιάφορους βράχους και την περιφρόνηση της άμμου.

Εξόριστος ακούσιος επάνω στον πλανήτη Γη: όπως μία ανώνυμη πέτρα, η σιωπή της μοίρας βρίσκεται στο εσωτερικό αυτής της νήσου, η πιο όμορφη χώρα μέσα στο Σύμπαν.

Πέτρα πολύτιμη, μοναδικό στολίδι, η καρδιά της χώρας όπου είναι τόσο ωραίο να ζει κανείς, όπου κάθε λόγος είναι μία καλή αφορμή στην πηγή της.

Μία πέτρα χωρίς όνομα που θεωρεί τον κόσμο για ρούχο ταξιδιού

Λίγο ενδιαφέρεται ο βράχος για την αφετηρία του, η πέτρα είναι ένα αστρικό κομμάτι μέσα στο κρεβάτι του ονειροπόλου.

Στα πρωινά του ξύπνιου, ο δρόμος, το σπίτι και ο τάφος, ή ίσως καλύτερα μία σφεντόνα.

Πέτρα λαξεμένη από τη γλώσσα για να βρει τη γραφή, την ανώνυμη ένδειξη το πέρασμα της στην αιωνιότητα.

Και αν πέτρα συναντά την άβυσσο, μία άλλη παρουσιάζεται να δώσει χέρι στον παραπλανημένο

Και όλες οι πέτρες του ταξιδιού φτιαγμένες για τη διάρκεια
ξεπερνιούνται από τους ανέμους που τους γυρίζει η μοίρα.
Περαστικός, κατασκευάζει στάσεις φανταστικές για να καταθέσει εκεί
ματαιοδοξίες!

Η πέτρα δεν είναι ψεύτικη, δεν είναι παρά μια
πέτρα, ένα συνηθισμένο βότσαλο μέσα στο παπούτσι ενός ανθρώπινου
όντος

που υποφέρει πορευμένο και καθώς ήρθε επάνω στη Γη να επισκεφθεί
της εξορίας τα εδάφη της.

Ένα ανθρώπινο ον που έχει για να ζήσει τις αισθήσεις σε εγρήγορση και
τον

λόγο φλογερό · και δεν του απομένει για ταξίδι παρά μόνο
το βαθύ αίσθημα της χαράς να είναι αγαπητό για το τίποτα.

Μία πέτρα μέσα στο χέρι ενός ανθρώπου γίνεται μια
πέτρα επώνυμη.

Ένα ανθρώπινο ον χωρίς πέτρα δεν απέτυχε ποτέ επάνω στις όχθες
της νόησης.

Ένας άνθρωπος χωρίς πέτρα δεν κύλησε ποτέ μέχρι
τον τάφο.

Να είσαι μία πέτρα χωρίς όνομα και να έχεις άνεμο ούριο,
αυτό είναι όλη η χαρά

Και, να `μαι! Έχω έρθει για το τίποτα; Αγαπήθηκα χωρίς
λόγο; Χαμένος χωρίς ενδιαφέροντα;

Πέτρα, είσαι εκεί;

LA PIERRE SANS NOM

Le vent d'éternité use la pierre dans le sable des vanités.

Poussières devenues vent jaloussent les durs rochers.

L'eau de la bouche caresse l'instant envieux des mots ciselés au fronton des monuments.

L'humain n'a qu'une main pour humer l'écume de sa vie.

Et toutes les pierres nommées roulent entre les rochers indifférents et le mépris du sable.

Exilé involontaire sur la planète Terre : comme une pierre anonyme, le silence de la destinée se trouve à l'intérieur de cette île, le plus beau pays dans l'Univers.

Pierre précieuse, joyau unique, le cœur du pays où il fait si bon de vivre, où toute parole est bonne prise à sa source.

Une pierre sans nom qui prend le monde pour habit de voyage.

Peu importe le rocher de son départ, la pierre est un morceau d'étoile dans le lit du rêveur.

Aux matins de l'éveillé, la route, la maison et la tombe, ou peut-être bien une fronde.

Pierre taillée par la langue pour trouver l'écriture, l'anonyme signe son passage à l'éternité.

Et si la pierre rejoint l'abîme, une autre se présente à portée de la main de l'égaré.

Et toutes les pierres du voyage faites pour la durée sont dépassées par les vents tournants de la destinée.

Passant, fabrique des haltes imaginaires pour y déposer des vanités !

La pierre n'est pas mensongère, elle n'est qu'une pierre, un banal caillou dans le soulier d'un humain souffrant, en marche, et venu sur la Terre visiter ses territoires d'exil.

Un humain qui a pour vivre, les sens allumés et la raison brûlante; et il ne lui reste du voyage que le sentiment profond de la joie d'être aimé, pour rien.

Une pierre dans la main d'un humain devient une pierre nommée.

Un humain sans pierre n'a jamais échoué sur les rives de l'entendement.

Un humain sans pierre n'a jamais roulé jusqu'à la tombe.

Être une pierre sans nom et avoir le vent pour soi, voilà toute joie.

Et me voici ! Suis-je venu pour rien ? Suis-je aimé sans raison ? Perdu sans intérêts ?

Pierre, y es-tu ?

ΕΙΡΗΝΗ

Έβαλα την κουρελιασμένη σημαία

Για να σκουπίσω τον ιδρώτα των κόπων

Και το αίμα των πληγών

Κατόπιν πέταξα αυτό το παρελθόν πολύ παρόν

Στον αέρα τον βαρύ από πέτρες

Και μετά το νερό των αιώνιων πηγών

Επέστρεψε τα λασπωμένα κουρέλια

Των άσπιλων ανθρώπων όπως το πρόσωπο της Ειρήνης

Από μία άγνωστη λευκή ημέρα

Η Ειρήνη δεν ήταν παρά μία ανακωχή

Κάτω από το λάβαρο τ' ουρανού

Η Ανθρωπότητα ενέπνεε

Την ταπεινοσύνη στ' άστρα

PAIX

J'ai mis le drapeau en charpie

Pour essuyer la sueur des peines

Et le sang des blessures

Puis j'ai jeté ce passé trop présent

Au vent pesant des pierres

Et puis l'eau des sources perpétuelles

A rendu les chiffons boueux des hommes

Immaculés comme le visage de la Paix

D'un jour blanc inconnu

La Paix n'était qu'une trêve

Sous l'étendard du ciel

L'Humanité inspirait

L'humilité aux étoiles

ΜΙΛΩ

Μιλώ όπως κάνουν το ψωμί
Αλέθοντας το σπόρο
Και ανακατεύοντας το νερό
Τη φαρίνα και το αλάτι

Μιλώ όπως γεννιέται κάποιος το πρωί
Να ράβω την ειρήνη
Και το σχήμα των ματιών
Τη θλίψη της νύχτας

Μιλώ όπως ένα σκίτσο
Με μολύβι επάνω στο δέρμα
Με μελάνι μέσα στην καρδιά μου
Το κεφάλι σε σχήμα καπέλου

Μιλώ όπως ζωγραφίζει κανείς έναν πίνακα
Το έργο ζωγραφικής επάνω στο κάδρο
Ενοχλείται από την ανία
Να προσποιείται τα πινέλα

Μιλώ όπως γράφω τ' όνομά σου
Η γλώσσα τρίζει κι εσύ συνομιλείς
Και μιλώ όπως ένα βιβλίο

Η σιωπή μιλά ολομόναχη
Και μιλώ όπως γνωρίζω να σιωπώ
Όπως τ' αστροπελέκι φωτίζει
Τη γη και δεν λέει τίποτα

Μιλώ όπως ένα άλογο καλπάζει
Περνώ ανάμεσα σε δρόμους επάνω σε λυγμούς
Κρεμώ το υποζύγιό μου σε μία βάρκα
Λέω μία λέξη λες εμπρός

Αλλά μιλώ από ψηλά επάνω στη γέφυρα
Τραβώ το δίχτυ μου το καράβι μου
Και φθάνω σε σένα που φεύγεις
Με αεροπλάνο με αυτοκίνητο καλπάζοντας

Μιλώ στο άλογο στο νερό στη φωτιά
Στη θύελλα στην ειρήνη της σκιάς
Θα μιλήσω ξανά

JE PARLE

Je parle comme on fait le pain
A moudre le grain
Et mélanger l'eau
La farine et le sel

Je parle comme on naît le matin
A coudre la paix
Et l'ourlet des yeux
Le chagrin de la nuit

Je parle comme un dessin
Au crayon sur la peau
A l'encre dans mon cœur
La tête en forme de chapeau

Je parle comme on peint un tableau
La toile sur le cadre
S'ennuie de l'ennui
A feindre des pinceaux

Je parle comme j'écris ton nom
La langue crisse et tu devises
Et je parle comme un livre

Le silence parle tout seul
Et je parle comme je sais me taire
Comme la foudre éclaire
La terre et ne dit rien

Je parle comme un cheval au trot
Je passe sur des chemins sur les sanglots
J'accroche ma monture à une barque
Je dis mot tu dis allo

Mais je parle d'en haut sur le pont
Je tire mon filet mon bateau
Et j'arrive à toi qui t'en allas
En avion en auto au galop

Je parle au cheval à l'eau au feu
À l'orage à la paix de l'ombre
Je parlerai de nouveau

ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΣΤΑΝ

Μίλα και κανείς δεν σε ακούει.

Γράψε και κανείς δεν σε διαβάζει.

Οι σοφοί κρύβονται και οι ποιητές εξαφανίζονται.

Οι εκπρόσωποί μας με το ένα αυτί μάς ακούν και με το άλλο
υπακούνε στους εκμεταλλευτές.

Η αστυνομία αποδίδει δικαιοσύνη.

Ο στρατός οργανώνει την τρομοκρατία.

Η βία είναι νόμιμη.

Η σιωπή συνταγματική.

Ο άνδρας εκδικείται τη γυναίκα.

Τα παιδιά παίζουν πόλεμο.

Η Ειρήνη είναι ένα αστείο.

Κανένας καλλιτέχνης αλλά πτώματα.

Καμία Ανθρωπότητα αλλά και ελεημοσύνη.

Κανείς για να μιλήσει και όλος ο κόσμος σιωπά.

Καλλιέργεια των νεκρών μέσα σε ατομικά πεδία.

Το προφητικό σκουπίδι πολιτισμένων ξερασμάτων.

Η ματαιότητα των αρχηγών στα κομμένα αρχίδια.

Τα παιδιά γερόντια που παράγουν τέχνη.

Ο γεροντισμός των καθηγητών της υπακοής.

Οι σοφοί σαπουνισμένοι με την ελπίδα.

Οι αγουροξυπνημένοι έμποροι της ευτυχίας.

Οι δόκτορες των υπερβολών.

Οι χώρες χωρίς φίλους.

Οι φίλοι χωρίς φίλους.

Οι εχθροί φίλοι.

Οι φίλοι εχθροί των φίλων.

Η μοναξιά των κοπαδιών.

Οι βοσκοί σαν λύκοι.
Οι λύκοι σαν βοσκοί.
Η γυναίκα προβατίνα.
Τα αρνιά της θυσίας.
Η ηλικιωμένη νεολαία.
Οι κρεοπώλες της λατρείας.
Τα δάκρυα των προέδρων.
Τα εργοστάσια της θλίψης.
Οι πεινασμένοι άνεργοι.
Η πείνα του τέλους.
Η καταραμένη γυναίκα.
Τα δολοφονημένα κορίτσια.
Τα κακοποιημένα αγόρια.
Οι απόντες πατεράδες.
Η λεία αυτών που γκαστρώνουν.
Οι ταπεινωμένες μητέρες
Οι λεηλατημένοι ωκεανοί.
Το στέρεο έδαφος που κατάντησε άμμος.
Ο σκατένιος ουρανός.
Ο αέρας των πολέμων.
Η άρρωστη βροχή.
Ο ήλιος λίγδας.
Η Σελήνη των τρελών.

...Κι εγώ, εγώ που είμαι κάτω απ' το μπαλκόνι σου, ωραία μου Τζοκόντα, απαιτώ από σένα να ξεκρεμάσεις το κουτό χαμόγελό σου και την θανατηφόρα μάσκα σου και να χαμογελάς στις λάμπεις της φλόγας, που εκπέμπει το οικόσημο πάνω στο κουστούμι μου, του γκόμενου, και θα κάνεις μπιφτεκάκια από τις καμπύλες σου, θα βάψεις το στόμα σου κόκκινο και τα βλέφαρά σου μπλε, μετά εγώ θ' αναστενάξω, θα μου χαρίσεις έναν χορό και θα στροβιλιστούμε τρελά στην πλατεία γύρω απ' το σιντριβάνι που τραγουδά και όλα αυτά πριν με συλλάβουν οι άνθρωποι για: «ερωτικό αδίκημα με επιβαρυντική χαρά».

INVENTAIRE DU GRAND MAGASIN DU MONDISTAN

Parle et personne ne t'écoute.

Ecris et personne ne te lit.

Les savants se cachent et les poètes disparaissent.

Nos représentants nous écoutent d'une oreille et de l'autre

obéissent aux exploiters.

La police rend justice.

L'armée organise la terreur.

La violence est légale.

Le silence est constitutionnel.

L'homme se venge sur la femme.

Les enfants jouent a la guerre.

La paix est une blague.

Aucun artiste mais des cadavres.

Aucune Humanité mais la charité.

Personne pour dire et tout le monde se taire.

Culture de morts dans les champs atomiques.

L'ordure prophétique des vomis civilisés.

La vanité des chefs aux couilles coupées.

Les enfants vieillards qui font de l'art.

La sénilité des professeurs d'obéissance.

Les savants savonnés par l'espérance.

Les lève-tôt marchands de bonheur.

Les docteurs de la fois de trop.

Les pays sans amis.

Les amis sans amis.

Les ennemis amis.

Les amis ennemis des amis.

La solitude des troupeaux.
Les bergers comme des loups.
Des loups comme bergers.
La femme brebis.
Les agneaux du sacrifice.
La jeunesse vieillie.
Les bouchers du culte.
Les larmes des présidents.
Les usines du chagrin.
Les chômeurs de la faim.
La faim de la fin.
La femme maudite.
Les filles assassinées.
Les garçons violents.
Les pères absents.
Le butin des engrosseurs.
Les mères humiliées.
Les océans pillés.
La terre devenue sable.
Le ciel merdeux.
La mort bleue.
Le vent des guerres.
La pluie malade.
Le Soleil de crasse.
La Lune des fous.

...Et moi, moi qui suis sous ton balcon, belle Joconde, j'exige de toi que tu décroches ton sourire niais et ton masque mortel et que tu rires aux éclats de la flamme que je porte en blason sur mon costume de JULOT et tu feras chair ronde de tes formes, tu peindras ta bouche en rouge et tes paupières en bleue, après quoi je soupirerai, tu m'accorderas une danse et nous tournerons follement sur la place autour de la fontaine à l'eau chantante et tout ceci avant que les gens ne m'arrêtent pour: "délit d'amour avec joie aggravante"

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: ΜΕΛΙΤΑ ΤΟΚΑ-ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΥ

Μελίτα Τόκα Καραχάλιου γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη. Είναι πτυχιούχος της Γαλλικής και Φιλολογίας από το Α.Π.Θ.. Μεταπτυχιακές σπουδές στην Sorbonne στις οπτικοακουστικές μεθόδους διδασκαλίας. Έχει εκδώσει δεκατρείς ποιητικές συλλογές, οι οκτώ είναι δίγλωσσες στην ελληνική-γαλλική, δοκίμιο για το Ιδεόγραμμα, μεταφράσεις. Το 2010 έλαβε μετάλλιο στο Παρίσι για τον «Διάλογο των Πολιτισμών» από τις Χρυσές λέξεις της Γαλλοφωνίας. Τιμητικό δίπλωμα από τον Γάλλο πρόξενο το 2012, Christian Thimonier, για την προσφορά της στην γαλλική γλώσσα και τον πολιτισμό. Πολλές δημοσιεύσεις σε ελληνικά και γαλλικά λογοτεχνικά περιοδικά.

Melita Toka - Karachaliou est née à Thessalonique de parents d'enseignants du primaire. Naissance de la mère à Smyrne et du père à Thessalonique. Il est diplômé en langue et littérature françaises de l'Université Aristote de Thessalonique. Il a fait des études de troisième cycle à la Sorbonne sur les méthodes d'enseignement audiovisuel. Il a enseigné l'idéogramme (poème schématique) dans de nombreuses écoles et donné de nombreuses conférences sur le même sujet. Membre de la Société des écrivains de Thessalonique, de la Société des écrivains de la Méditerranée (France) et de la Société nationale des écrivains grecs de Chypre. Ses poèmes ont été traduits en cinq langues étrangères. Nombreuses distinctions et publications dans des anthologies, revues littéraires en Grèce et à l'étranger. En 2010, il a été honoré à Paris par les Mots français de la francophonie avec la Médaille du "dialogue des cultures". En 2012, le consul de France l'a honorée pour sa contribution aux lettres et à la culture. Sur ses 10 recueils de poésie, les huit sont bilingues. Il a traduit des œuvres du français au grec et de l'italien au grec. Son essai "De la théocrite au logographe" a été traduit en 1998 par le département grec de l'Université d'Aix-en-Provence par Renée Jacquin. Son recueil poétique "Flashing Dots" a été présenté par Julien Blaine (Doc (k) s) au Festival de la poésie "Lonese of the Mediterranean", Lodeve 2007, France. En 2013, la Renaissance française, un mouvement culturel français, lui a décerné une médaille d'argent pour sa contribution à la culture. Le Coral Magazine a rendu hommage à son travail en 2015 dans le numéro 6. Dans l'étude de livre de Petros Golitsis, "The Other" Poetic Thessaloniki, publiée par Rome, Thessaloniki, 2016, une étude critique est faite dans son travail littéraire.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΙΕΡ ΜΑΡΣΕΛ ΜΟΝΤΜΟΡΥ

Πιέρ Μαρσέλ Μονμορϋ. Γεννήθηκε στις 30 Οκτωβρίου 1954 στο Παρίσι. Συγγραφέας, καθηγητής της δραματικής τέχνης. Έχει γράψει θεατρικές φανταζι, μουσικές ιστορίες, ποίηση, νουβέλες, διάφορα άρθρα. Συνθέτης, κιθαρίστας, διοργανωτής δημόσιων θεαμάτων. Ζει στο Μόντρεαλ από το 1994.

Pierre Marcel Montmory. Il est né le 30 octobre 1954 à Paris. Auteur, professeur d'art dramatique. Il a écrit et composé des fantaisies théâtrales, des contes musicaux, de la poésie, des romans, divers articles. Compositeur, guitariste, organisateur de spectacles publics. Il vit à Montréal depuis 1994.

Couverture :

*Assemblage de compositions de pierres du mont Safoon - en Syrie, par le
sculpteur Nizar Ali BADR*

Μετάφραση ποιημάτων του
Πιέρ Μαρσέλ Μονμορυ
από την ελληνίδα ποιήτρια
Μελίτα Τόκα-Καραχάλιου

Pierre Marcel Montmory Éditeur

Traduction des poèmes de
Pierre Marcel Montmory
par la poétesse grecque
Melita Toka-Karachaliou